

הסתדרות? לא
הסתדרות? בעוד ה"י
 וכוח על איתנותו של
 הגרעין נמשך, מתפתח
 וכוח פרטי בין רותי, בת
 ה-17, מורה לתפירה, ה"י
 תובעת בתוקף כי הגרעין
 יצטרף להסתדרות הכללית
 לית, ובין בן ציון, סטודנט
 דנט בתכניון שהיה תחילתו
 לה בעד, אחר כך נגד.
 ההצטרפות
 להסתדרות.

עמית יוצא

ציונות
בלי
ציונות:

ה כדורים שרקו באויר. המקלע השתעל. מה ושם נשמע הקול הגבוה של הסטן. האורות כבו באפלה התרוצצו דמויות מזויזות, גות, התחלקו ליחידות. תפסו עמדות תלרעים עמדה בהתקפה. כמעט התקפה: כי אחרי שהאורות נדלקו מחדש התברר שהיה זה תרגיל בלבד — תרגיל שבא גם להכניס את האורחים לאוירה של קיבוץ משלט השוכן שלושה ק"מ מן הגבול של רצועת עזה.

אולם היריות לא קלקלו את מצב הרוח של 11 הבנים ו-6 הבנות שרביצו על המזרונים בשני הדרים קטנים באחד הצריפים. להיפך, הם נטעו בלבם את ההרגשה שהנתה הדבר האמיתי, הדבר אשר לו התכוננו, עליו התווכחו ועליו חלמו.

היום הראשון של עבודה מעשית לגרעין עמית. מאחוריו היתה דרך של כמה חודשים — חודשים ארוכים מבחינת ההתלבטויות. כשהופיע מעל עמודי העולם הזה המכתב הראשון של צעירה פתחיקואית שהציעה להקים קיבוץ ראשון בארץ שיהיה בלתי תלוי לחלוטין טין בכל מפלגה או מסגרת ארגונית אחרת. היה ההוד מפתיע, העיר על כך שצעירים רבים מרגישים בחלל אשר בהם, מחפשים תוכן חדש. הוא הוכיח גם שהסיפורים על ירידת המתח החלו צי בנוער הם אגדה: לא הנוער השתנה, אלא המשטר והחברה, שהפכו כל התגלות הלוצית לדבר יוצא דופן.

אולם הדרך לא היתה קלה. המכשול האמיתי לא היה חיצוני. החששות כי המוסדות יתכללו לגרעין בלתי-מפלגתי נתבררו. להיפך, הארץ כה צמאה לכוחות חלוציים, ביתוד מקרב ילדי הארץ, עד כי כל המוסדות — החל מהמרכז החקלאי וכלה בצה"ל — התייחסו אל הייצור ה"מוכלא החדש כמעט בהתלהבות.

המסברים היו פנימיים. כל גרעיני התיישבות עד כה היו ילידי תנועות גור, מורכבים מצעירים שהכירו זה את זה והתגבשו כתורה מאז היותם בני עשר או שלושה-עשרה. הגרעין קרא ל"מתנדבים בני 16, 20, 24. כמעט 150 איש עברו מתחת לידיו, ולא כל הצעירים והצעירות עמדו במבחן הביצוע ה"ימימי האפור של התכנית היפה. אנשים בלתי יציבים, אנשים שביקשו הודמנות להבלטה עצמית, נשרו. הגרעין שיצא למחנה עבודה בספסח היה קטן במספר אבל מבחינה איכותית היתה כל תנועת נוער בעיר מקנאה בהרכבו.

יום העבודה הראשון. חברי הגרעין הם צעירים עירוניים רק מעטים מהם עבדו אי-פעם עבודה חקלאית (או כל עבודה אחרת, למעשה). היום הראשון מוביל את מרים פנוש בת ה-17 (יסיף) ללול הגדול של תלרעים, מלמד אותה שביצה אינה רק אובייקט לבן ועגלגל הנמכר ב-200 פרוטה בתלאיביב, אלא פרי של עבודה סבלנית ומאומצת (ולא רק מצד התרנגולות). מרים היא גננת לפי מקצועה, צברית כמו כמעט כל שאר חברי הגרעין, מרכזת עתה את ועדת התרבות. אולם מאחר שילדי החברים עוד חבוים בחיק העתיד (זה חסידות), קרוב לודאי שהגן שלה יהיה תחילה גן של תרנגולות. חנה ליאור, לעומת זה, מצאה עבודה פרוזאית יותר: גויסה למטבח הקיבוץ ושוטפת כלים בחוסר מומחיות לדוגמה.